

Nesud'te

Introit:

L 12,32 Neboj se, malé stádečko, neboť vašemu Otci se zalíbilo dát vám království. 1K 1,21 Protože svět svou moudrostí nepoznal Boha v jeho moudrém díle, zalíbilo se Bohu spasit ty, kdo věří, bláznovskou zvěstí. Ko 1,19 Tak se Otci zalíbilo, aby v Kristu přebývala veškerá plnost a aby skrze něho smířil všechno se sebou a způsobil pokoj skrze krev jeho kříže.

Slovičko pro děti:

Zamlžené sklo

Honza jen tak seděl a koukal z okna. Najednou za oknem uviděl svého tátu. Mami, vidím tátu, už jde k nám. Měl obrovskou radost a už běžel ke dveřím.

Další den seděl u okna a čekal na tátu, ale tátu neviděl. To je hrozné, táta pořád nejde. Mami, kdy už konečně přijde. Z kuchyně se ozval výbuch smíchu. Už je doma. To jen ty jsi neviděl, že jde. Jak to? Vždyť jsem se pořád díval! Nešel, nebyl za oknem.

Jenže když Honza chvíli koukal z okna, pak si začal hrát. Sice pořád koukal z okna, ale v jednu chvíli dýchnul na sklo. Sklo se zamlžilo. A venku nebylo nic vidět. Zrovna v tu chvíli šel táta domů. Dokonce na Honzu zamával, ale nic víc udělat nemohl.

Večer pak u pobožnosti tatínek četl verš: "Jsou to právě vaše hříchy, které zahalily Boží tvář před vámi." ...Chvíli si o tom povídali a pak Honza řekl:

Už jsem na to přišel: Když člověk udělá něco špatného (nemusí to udělat, může si to třeba i myslet), tak mu nějak není dobře. Nechce, aby ho Pán Bůh viděl a tak dýchne na sklo jako třeba odpoledne, když jsem si hrál, které je mezi ním a Pánem Bohem. Bůh pořád je na druhé straně, On nikam neodejde, On čeká. Pokud je člověku nějak divně z toho, že teď je tady sám, bez Pána Boha, tak co může udělat aby Ho viděl? Otřít sklo. Bůh se na druhé straně může snažit jak chce, ale sklo musí otřít ten, kdo na něho dýchnul. A právě tím, že řekneme Pánu Bohu, že je nám to líto, co zlého jsme udělali (nebo si mysleli), tak je to jako bychom sklo otřeli a Boha zase viděli. Ale celou dobu, i když na druhou stranu není vidět, tak Bůh tam je.

Často i my máme zamlžené oči, když se díváme na Pána Boha nebo na druhé lidi. To když se na ně zlobíme. Pak nevidíme dobře. Nevidíme, co dělají a nechápeme správně, co si myslí. Přisuzujeme jim špatné úmysly. Vykládáme si špatně jejich činy. Protože se na ně hněváme. Je to jak bychom se na ně dívali přes zamlžené sklo. A právě tím, že řekneme Pánu Bohu, že je nám to líto a co zlého jsme my sami udělali (nebo si mysleli), tak je to jako bychom sklo otřeli. Pak hned jasně uvidíme nejen Boha, ale i ty na které se zlobíme.

Nezapomeňme si před každou jízdou otřít skla skrz která hledíme!

Kázání:

Mt 7,1-5 Nesud'te, abyste nebyli souzeni. Neboť jakým soudem soudíte, takovým budete souzeni, a jakou měrou měříte, takovou Bůh naměří vám. Jak to, že vidíš třísku v oku svého bratra, ale trám ve vlastním oku nepozoruješ? Anebo jak to, že říkáš svému bratru: "Dovol, ať ti vyjmu třísku z oka" a hle, trám ve tvém vlastním oku! Pokrytče, nejprve vyjmi ze svého oka trám, a pak teprve prohlédneš, abys mohl vyjmout třísku z oka svého bratra.

Milí bratři a milé sestry!

Všichni bychom si přáli, aby naše soudy soudily rychleji a spravedlivěji. Je-li na tom dnes lépe dlužník než věřitel, je něco v nepořádku. Nejsou-li zločiny komunismu alespoň pojmenovány, když ne odsouzeny, je to ostudné. Jestliže se obyčejný člověk tak těžko domáhá spravedlnosti, ptáme se, kdo na tom má zájem a komu tento stav slouží. Každý kdo poctivě vyplňuje daňové přiznání, se právem ptá, jak je možné, že jiní beztrestně rozkrádají miliardy?

Křesťan má však ještě jeden problém navíc. Komu máme odpouštět a koho je třeba potrestat? Kde je hranice mezi milosrdenstvím a spravedlností? Americký president, když byl

ještě prezidentský kandidát podepsal rozsudek smrti pro člověka, pro kterého papež žádal milost. Přitom se oba Busch i Wojtyla hlásí k Ježíši Kristu. Nebo jiná otázka, která nám může být bližší. Měla by být v církvi větší kázeň a přsnost než ve světě nebo máme nad lidskou nespolehlivostí v církvi mávnout rukou a hlavně se mít rádi?

Nejsou to snadná rozhodnutí. Může nám tu však pomoci na první poslech tak těžko splnitelná Ježíšova výzva: „Nesuďte.“ Vždyť to bychom se už vůbec nehnuli z místa. Ale zkusme ji vzít vážně a zamyslet se nad ní.

Byla vyslovena v druhé části kázání na hoře. V první jde o nový vztah k Bohu, v druhé o nový vztah k bližnímu. Ježíš tu ale nemá na mysli soudce z povolání ale každého z nás. Slovo soudit, kterého tu užívá, znamená v řečtině něco hodnotit, třídít nebo vybírat. O něčem nebo o někom rozhodnout. Na něco nebo na někoho si udělat úsudek. Někoho se zříci nebo zbavit. Toho se však dopouštíme mnohokrát za den. Vždycky, když o někom mluvíme, někoho hodnotíme, někam si ho zařazujeme nebo ho s někým srovnáváme. Evangelista Lukáš přidává pro lepší pochopení ještě jedno sloveso: „Nezvrhujte, abyste nebyli zavrženi.“ (L 6,37) To znamená: nikdy nevynášejte o druhém člověku definitivní soud. Nenasazujte mu psí hlavu. Neposílejte ho do pekla dřív, než se tam dostane sám.

Ale to my přece neděláme. Žádný definitivní soud nad nikým nevynášíme. Ten patří samozřejmě Bohu. My jen občas řekneme, co si o druhém myslíme, jak se nám jeví, co podle nás provedl a co jsme o něm slyšeli. My přece nikoho nezavrhuje.

Ale co když mají naše slova větší váhu než si myslíme?! Když o nás druzí lidé něco nepěkného řeknou, bereme to také tak na lehkou váhu, jako když o nich sami mluvíme? Opravdu si z toho nic neděláme, když se dozvíme, že o nás někdo řekl: „To je zlý člověk. Je pyšný. Lže a na lidech mu nezáleží. Je to sobec. Myslí jen na peníze a šikovně se přetvařuje. Ten už lepší nebude. S tím už nechci nic mít. Mně může být ukradený. U mě prohrál.“

Představte si, že to o vás někdo řekne a vy v skrytu srdce víte, že je na tom možná kus pravdy. Ale kdybyste si to přiznali a dali těm řečem za pravdu, přestali byste si sami sebe vážit. A tak se tomu zuby nehty bráníte, protože se cítíte ohroženi. V skrytu duše nás děsí, že jsme možná opravdu zlí, sobečtí, závistiví a urážliví. Ale i kdybychom si to nakrásně přiznali a chtěli se změnit, už nám to ti druzí ani nedovolí. Už máme nálepkou. Už jsme ve škatulce. Už nás mají přečtené a zařazené. Kdo má na vysvědčení čtyřky, tomu už nikdy nedají jedničku, i kdyby uměl, jako když bičem mrská.

Co myslíte? Byl by Zacheus takový vydřiduch, kdyby ho celé Jericho nenávidělo a nepomlouvalo? Nemohlo být v Izraeli uzdraveno více malomocných, kdyby se jich každý předem neštít. Byla by prodejná žena smířena se svým osudem, kdyby se jí za bílého dne každý nevyhýbal. Nebyl to právě Ježíš, kdo v těchto všem odsuzovaných a zavržovaných lidech objevil sílu ke změně a nápravě? Podařilo se mu to právě tím, že jimi nepohrdal a nesoudil je. Otevřel jim dveře, které jim ostatní přibouchli. Svým přístupem k hříšníkům nám Ježíš ukazuje, že jsme své bližní často nevědomky uvěznil v jejich vlastních trápeních a necháváme je žít bez naděje na pomoc a změnu.

Většina z nás si myslí, že nikoho nesoudí a přitom nám ten soud kouká z očí jako sedlákovi sláma z kalhot. Jenže co s tím? Jak se toho zbavit, když nám to dělá tak dobře? Někoho si zařadit, pojmenovat a víc už o něm nepřemýšlet. Vždyť to tak náramně pomáhá růstu našeho sebevědomí. Jakmile se nám podaří odhalit na druhém něco zlého a nepěkného, jako bychom sami povyrostli. Vždyť čím jsou oni horší, tím jsem já sám lepší. Ale takhle se člověk přece neospravedlní! Takto se jen dál a dál propadáme do vlastního sebeklamu a začarovaný kruh naší slepoty a pýchy se uzavírá. Když Ježíš říká: „Nesuďte!“, myslí tím také na naše dobro a naši spásu. Vždyť ten, kdo soudí a odsuzuje, nevidí své vlastní chyby a zdá se mu, že on sám Boží milost a odpuštění nepotřebuje. A to je to nejhorší, co by se nám mohlo stát.

Ale proč nám to Ježíš říká tak tvrdě a nesmlouvavě? „Nesuďte, abyste nebyli souzeni! Jakým soudem soudíte, takovým budete sami odsouzeni! Jakou měrou měříte, takovou bude naměřeno vám!“ Proč nám Bůh vyhrožuje? To máme věřit a odpuštět ze strachu? To má být

evangelium? Copak nám Bůh odplácí? Copak se nám mstí za to, jak se chováme ke svým bližním?

Ne, Bůh nám odpouští! Jenže my na to stále znovu zapomínáme. Kázání na hoře je adresováno učedníkům. Těm, kteří již poznali Ježíšovo slitování a lásku. Obrací se na ty, kteří se již setkali s Ježíšem, poznali jeho milost, přiznali si svůj hřích a nedělají si o sobě iluze. Je to slovo pro ty, kteří litují svých vlastních selhání a pýchy a objevili nádheru Božího slitování. Je to slovo pro nás.

Jenže právě nám se tak často stává, že sami pro sebe s odpuštěním počítáme, zatímco pro druhé je nemáme. Sami se radujeme z Boží milosti, ale druhým ji nepřejeme. Právě tohle měl Ježíš na mysli, když řekl: „Nesudte, abyste nakonec nebyli odsouzeni a o Boží milost nepřišli.“

Na tom, jak se chováme ke svým bližním, je jako v zrcadle poznat, jak vážně a opravdově jsme přijali Boží odpuštění. Když nám Bůh odpouští, není to pro naše krásné oči. Není to Boží slabost ani bezradnost, ale záměrná Boží investice. Je to ten příslovečný kámen, který má strhnout lavinu, ale ne lavinu zkázy nýbrž lavinu odpuštění. Když nám Bůh odpouští není to jen mezi námi a Bohem. Je to věc veřejná. Týká se našich bližních i všeho stvoření kolem nás! Je to semínko, které bylo zaseto, aby mohlo růst a přineslo užitek - některé třicetinasobný, jiné šedesáti násobný a jiné stonásobný.

Když ten, kdo uvěřil, že mu Bůh odpustil, sám neodpouští, ale druhé lidi odsuzuje, pak se v jeho srdci něco porouchalo a je třeba dát to rychle do pořádku. Možná jsme Ježíše ani po létech ještě nepochopili. Možná jsme si své vlastní hříchy ještě doopravdy nepřiznali. Možná jsme jeho milost jen šikovně obešli a dál žijeme jen z vlastní spravedlnosti a zbožnosti. Proto ta hrozba a varování.

Ježíš říká: „Když soudíte druhé, soudíte ve skutečnosti sami sebe.“ Ještě je čas to změnit. Ještě máme příležitost dát se smířit s Bohem. Jestli jsme Boží odpuštění skutečně přijali, poznáme velmi snadno podle toho, zda to změni náš pohled a hodnocení lidí kolem nás. Pokud na ně stále ještě hledíme svrchu, pak jsme Boží milost ještě nepřijali a je třeba se o to stále znovu pokoušet. Tak dlouho až v lidech kolem sebe objevíme své bratry a sestry, kteří mají stejnou naději a právo na Boží pomoc jako my.

S typicky orientální nadsázkou pak Ježíš říká: „Nejdřív vyjmi trám ze svého oka a až to uděláš, dokážeš vyjmout i třísku z očí svého bratra.“ Neříká, abychom mlčky tolerovali chyby druhých. Naopak. Máme za úkol je na jejich chyby upozornit. Ale nejdřív si musíme uvědomit své vlastní. Nejprve si musíme nechat sami odpustit a teprve pak budeme schopni pomoci druhým.

A abychom to zase nepopletli, radí nám Ježíš: „Nejdřív jim to řekneš mezi čtyřma očima. Podobně jako když k tobě Bůh tiše promlouvá ve tvém srdci. Nejdřív jim poviš o svých vlastních chybách a nebudeš je ničím omlouvat. Pak jim poviš, jak ti Pán Bůh pro Ježíše Krista odpustil. A teprve pak se smíš nabídnout, že bys podobným způsobem rád pomohl nalézt cestu ke svobodě a radosti i jim.“

A tak to uděláš ne jednou ani sedmkrát ale sedmdesátkrát sedmkrát. A teprve až to přestaneš počítat, budeš se moci s čistým svědomím večer pomodlit: odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme svým viníkům.

Dílo smíření

Kol 1,19-23

Tam, kde je řeč o smíření, tam nejprve musely být proti sobě dvě strany, které se smířily. Zde je Bůh na jedné straně a hříšné lidstvo na straně druhé.

Mezi lidmi platí vždy, že má-li nastat smíření, musí jedna strana druhé dát zadostiučinění. Zadostiučinění je staré slovo, požíval je například katolický farář během zpovědi, nebo se používalo jako důvod pro souboj. *Dva šlechtici se na sebe pohněvali a jeden druhého vyzval k souboji. Souboj tu byl proto, aby došlo k zadostiučinění a soubojem byla odstraněna příčina jejich sváru. Ne každý souboj končil smrtí jednoho z nich. Často byla volena*

tak velká vzdálenost, že se netrefil ani jeden. Bili-li se meči, pak stačilo drobné škrábnutí do krve, aby byl souboj ukončen a spor vyřešen. Tedy krev ukončila spor. Stačila kapka krve, aby se oba dva zase smířili.

Možná takovému řešení sporů dnes, na konci 20.století vůbec nerozumíme. Jak dnes ukončujeme spory? Zapomeneme, děláme jakoby se nic nestalo. Laciné odpuštění! Říkáme „cosmesi tosmesi“. Ono takové šlechetné gesto typu: „Odpusťme si a už se k té záležitosti nevracejme“, je však jen málokdy skutečným řešením sporu. Kdo chce skutečně odpustit a spor ukončit, potřebuje to slůvko **zadostiučinění**. Žádné smíření se neobejde bez zadostiučinění. Dokonce bych i řekl, že smíření bez zadostiučinění je jen pokrytectvím. Bývá smířením falešným, plochým a laciným. Odporující si strany se však fakticky nesmíří bez prolítí krve nesmíří!

Jako Boží děti nemusíme sahat ke zbraním, abychom vyzvali odporující strany k souboji a bolestivým zraněním vzájemný spor ukončili. Můžeme sáhnout po krvi Kristově. V listu Židům čteme úplně jasné slovo: „*Žd 9,22 Podle zákona se skoro vše očišťuje krví, a bez vylití krve není odpuštění.*“ Můžeme druhému odpustit pro krev Pána Ježíše Krista. Jeho krev je zadostiučiněním pro všechny sváry a všechny spory, které lidé mezi sebou mají.

A nejen to, ale má moc též smířit tě s Bohem, který se svatý, vyvýšený a spravedlivý. Na hoře Sinaj mluvil k Izraelskému národu milostivý Bůh, Bůh, který je vyvedl mocnou rukou a vztaženou paží z otroctví, ten, který učinil divy a zázraky, takže přežili na poušti a vyvázli před všemi nepřáteli, mnohými důkazy je přesvědčoval, že je miluje, a přece, když k nim mluvil z hory, byli tak otřesení, že řekli Mojžíšovi: „*Mluv s námi ty, Mojžíši, Hospodin ať nemluví, abychom nezemřeli!*“

A tu se vyskytl prostředník a smírce. Může nás smířit jak s Bohem, tak skrze Jeho krev se můžeme smířit mezi sebou navzájem. Je jím Pán Ježíš Kristus. Mezi lidmi se můžeme setkat se smířením, které dokáže zprostředkovat i lidé. Například významní politici podnikají mise, aby smířili zneprátelené strany. A někdy se jim to i povede. Usmíření je pak jejich zásluha. Ale při smíření s Bohem nemá nikdo jiný zásluhy, než Pán Ježíš Kristus. Bez tohoto smírce bychom museli všichni zahynout navěky. V něm je ale zase smíření takové síly, že nemusí zahynout nikdo, pokud v něj uvěří třeba i v poslední minutě svého života.

Ko 1,19 neboť se Otcí zalíbilo, aby v něm (v Kristu) přebývala veškerá plnost a aby skrze něho smířil všechno se sebou a způsobil pokoj skrze krev jeho kříže - aby skrze něho smířil vše jak na zemi, tak v nebesích.

Je úžasné číst o tom, že se Bohu **zalíbilo smířit svět se sebou**. Je to neuvěřitelná zvěst. Komu dnes se líbí obětovat něco svého pro smíření s druhým? Kdo se dnes chce z lidí smířovat? A tady čteme, ne že to Bůh udělal, jako poslední možnost pro člověka, že to udělal se skřípajícími zuby, že to udělal, protože nebylo jiné možnosti, protože to udělat musel, ale **protože se mu zalíbilo**. Kde ještě v Písmu čteme o tom, že se **Bohu něco zalíbilo?** *L 12,32 Neboj se, malé stádečko, neboť vašemu Otcí se zalíbilo dát vám království. 1K 1,21 Protože svět svou moudrostí nepoznal Boha v jeho moudrém díle, zalíbilo se Bohu spasit ty, kdo věří, bláznovskou zvěstí.*

Bohu se líbí zvláštní věci. Zalíbilo se mu smířit svět se sebou. Bohu se líbí mír a pokoj. Bohu se líbí láska a milost. Bohu se líbí odpuštění si navzájem. Bohu se líbí polibky z lásky, pohlazení a potěšení se s druhým. Bohu se líbí něžnosti bez pokrytectví. Líbí se mu věrnost a láska. Líbí se mu radost z čistých věcí, radost bez přetvářky. Bohu se líbí, když se máme rádi. Bůh miluje lásku, pokoj a řád. A jako prostředky k dosažení lásky, pokoje a řádu používá s oblibou pokoru, ponížení, sebeobětování, odpuštění a smíření.

V textu je ještě další slůvko. Slůvko **všechno!** Praví se tu **všechno!** Tím se míní, že nikdo není z Božího plánu smíření světa se sebou samým, vyjmut. Pán Ježíš nás každého smířil s Bohem. Na to se můžeme spolehnout. Kdo dosud nemá to ujištění ve svém srdci, že je smířen s Bohem, že je mu odpuštěn hřích a že je spasen – ten si za to může sám. Boží Slovo říká, že se Otcí **zalíbilo** aby skrze Krista smířil se sebou **všechno!**

Jsou například lidé, kteří pro svou zběsilost ani nezaslouží nazývat se jménem člověk, jsou jako krvelační dravci – ale i ti jsou zahrnuti v Božím Slovu **všechno**. Když Pán Ježíš posílal své apoštoly do světa, nařídil jim kázat evangelium **všemu stvoření**. Tím také vyslovil, že je zodpovědností těch, kteří uvěřili, aby se dozvědělo zvěst o Jeho smíření **všechno** stvoření.

Někteří lidé jsou velmi, velmi zlí. A přece i jim se milost v Kristu nabízí.

Ko 1,19 neboť se Otcí zalíbilo, aby v něm (v Kristu) přebývala veškerá plnost a aby skrze něho smířil všechno se sebou a způsobil pokoj skrze krev jeho kříže.

Ale kdo svou vlastní vinou nepoužije milost, kterou mu Kristus vydobyl, odmítne tak všelikou milost. Takový člověk pak není odsouzen Bohem, ale **sám sebou**. *J 3,18 Kdo v něho věří, není souzen. Kdo nevěří, je již odsouzen, neboť neuvěřil ve jméno jednorozného Syna Božího.*

Smíření v Kristu je pro všechny. Ale jestliže se ty s toho neraduješ, je to tvá vina.

Dám příklad na závěr:

Dlužník, když nemá čím svému věřiteli zaplatit, vyhýbá se mu a bojí se ho. Stalo se, že věřitel, muž dobrého srdce, se rozhodl odpustit dluh jedné vdově a vzkazoval jí, aby ho navštívila, aby s ní mohl promluvit. Ale ona se velmi bála toho muže a nechtěla přijít. Doku nesehnala alespoň část dluhu, který mu dlužila, aby mu aspoň něco dala. Aby jak se domnívala utišila alespoň trochu jeho lakotnost. A když přišla, řekl jí: „Proč jste už dávno nepřišla, chtěl jsem vám říci, že vám odpouštím celý váš dluh. A tak jste se zbytečně trápila celou tu dobu.“

Moji drazí, Nebeský Otec se chce smířit s každým z vás, z každým člověkem na této zemi. S každým mužem a každou ženou. S každým dítětem i starcem a pokud se k Němu nedostavíte, zůstáváte pod tíží hříchů a pod jejich kletbou. Drazí, kdo z vás jste se až dosud vyhýbal setkání s Bohem ve jménu Pána Ježíše Krista? Proč to děláte? U Pána Ježíše Krista je nevýslovná milost namířena přímo na vás. Vždyť považte, co ho to stálo. Náš text praví: **skrze krev jeho kříže!** Tím je řečeno všechno. Kvalita určuje cenu. A kvalita Boží milosti je vyjádřena **křížem Božího Syna**. Ježíš pracoval celým svým životem na našem smíření s Bohem. Jak jen nás miloval! Tak jen jděme se svými hříchy k Otcí ve jménu P.J.Krista. Pro jeho krev se smíme nechat smířit s Bohem i s bratrem. S Otcem nebeským i tátou pozemským. S Bohem, který bydlí v nebi i sousedem, který bydlí ve vedlejší vchodě. S Boží spravedlností i nevlastní sestrou se kterou ses už před lety rozešel. Jak? Křížem Božího Syna. Skrze krev jeho kříže. Proč? *Protože se mému a tvému Otcí nebeskému zalíbilo, aby skrze Krista smířil všechno.*

AMEN